

nepasning er konstant høj, samtidig med at kvaliteten mange steder er for dårlig. Det er urimeligt, at der er for mange problemer i vores sundhedssystem. Der er stadig for mange urimeligheder, som ikke er afhjulpel på trods af højkonjunkturen.

Regeringen fastholdt magten, fordi den aller sidste fase gjorde det klart, at den i modsætning til de borgerlige vil satse på bedre velfærd. Det vandt den på. Det var klart for vælgerne. Men så er denne regering også forpligtet til at overholde disse løfter efter valget.

Vi har tidligere i dag hørt udtalelser fra de borgerlige, ikke mindst fra partiet Venstre, men også fra De Konservative, som lægger meget vægt på, at nu bliver regeringen nødt til at arbejde på deres nåde. De vil trække regeringen i deres retning. Vi har hørt udtalelser fra den socialdemokratiske ordfører gående på, at det bliver interessant at afprøve, hvad Venstre er til, og at vi nu må prøve det brede samarbejde her i Folketinget.

Jeg håber, at disse bestræbelser på et bredt samarbejde, der blev formuleret af den socialdemokratiske ordfører, vil blive udført på den betingelse, at valglofterne om bedre velfærd ikke bliver gjort til skamme. Det vil sige, at det menneskefjendske alternativ, der blev afvist af vælgerne, ikke skal gå ind og få indflydelse på regeringens faktiske politik. Vi har dårlige erfaringer, når regeringen er gået sammen med de borgerlige. Jeg håber på, at regeringen vil være i stand til at sætte nogle grænser og sige: Hertil og ikke længere.

Vi vil en velfærds politik, som vi har sagt det til vælgerne. Hvis de borgerlige vil være med på den, hvis K og V vil bide al skam af sig og renoncere på deres menneskefjendske politik, så okay, okay, men det er vel ikke sandsynligt, og her håber jeg så, at vi kan regne med, at den socialdemokratisk ledede regering vil slå hælene i og sige: Hertil og ikke længere.

I øjeblikket er det lidt uklart, hvad regeringen vil. Regeringsgrundlaget er tyndt, og statsministerens åbningstale var også tynd. Det er ikke, fordi der mangler ord. Der er masser af ord i regeringsgrundlaget, også i statsministerens åbningstale, men det afgørende spørgsmål er: Hvordan skal der sættes handling bag ordene, og hvornår vil regeringen sætte handling bag ordene?

Familiepolitik og børnepolitik spillede en stor rolle i valgkampen. Børnepasningsgarantien og mere fleksible orlovsordninger kom igen på

dagsordenen. Kan vi her forvente handling, eller var det blot mundsvæjr? I de socialdemokratiske udspil blev der foreslået, at kommuner, som ikke har en børnepasningsgaranti, skal tvinges til at give supplerende tilskud til børneorloven. Er det forslag forsvundet, eller kan vi forvente handling fra regeringen? Der blev lovet en særlig indsats over for truede børn. Kan vi forvente, at der sker noget her? Præcist hvornår og hvordan kan vi konkret forvente handlinger bag de centrale velfærdsmålsætninger, målsætninger omkring de ældres tryghed, angående problemerne i sygehussektoren, kvaliteten i uddannelserne osv.?

En række af de her spørgsmål fører frem til den kommunale økonomi. De centrale velfærdsmålsætninger skal jo i høj grad realiseres ude i kommunerne og amterne, og det er derfor afgørende, at der her er økonomisk råderum. Vi har tidligere i dag fra den socialdemokratiske ordfører fået dementeret, at regeringen pønser på et økonomisk indgreb i forhold til den kommunale økonomi, men det er jo ikke nok. Vi er også nødt til at have klarhed over, at der er reel økonomisk råderum i kommunerne.

Børnepasningsgarantien er et godt eksempel. Statsministeren har to gange i åbningstaler her i Folketinget sagt: Nu skal vi have en børnepasningsgaranti. Men den er ikke virkeliggjort endnu, og argumentet er, at der er for dårlige økonomiske muligheder ude omkring i kommunerne. Så er det, vi siger, at så er det i handlingerne mellem staten og kommunerne da en opgave at sørge for, at denne målsætning kan realiseres.

Tilsvarende med ældreområdet. De ældre skal have en bedre hjemmehjælp. De ældre skal sikres tryghed. Der skal bygges flere plejehjem og ældreboliger, men det forudsætter også økonomisk råderum ude i kommunerne. Kan vi have sikkerhed for, at regeringen i forhold til den kommunale økonomi vil sørge for, at det, den sagde i valgkampen i forhold til velfærds-samfundets udvikling, også kan virkeliggøres?

De borgerlige blev slået på målstregen, ikke mindst fordi venstresiden afviste en politik, som liberaliserede den private udlejningssektor med store huslejestigninger til følge. Vi sad sammen i tv, statsministeren, Enhedslisten og SF. Vi kørte en hård kampagne imod de borgerliges forslag, og de borgerlige afviste ikke vores argumenter. Det er derfor uomtvisteligt, at de argumenter gjorde det afgørende udslag for, at regeringen fik sit lille flertal hjem. På den bag-